

2. Калечиц С. В. Ценовая стабильность – важнейшее условие для обеспечения устойчивого экономического роста. *Банковский вестник*. 2019. № 3. С. 3–7.

УДК 657

Корнієнко М. О., Мучичко К. Ю., студентки

Науковий керівник: Клепанчук О. Ю., к.е.н., доцент кафедри фінансового менеджменту

Львівський національний університет імені Івана Франка, м. Львів, Україна

ДЕРЖАВНЕ РЕГУЛЮВАННЯ ФІНАНСОВОГО РИНКУ В УКРАЇНІ

Фінансовий ринок держави – основанаціональної економіки, адже саме він забезпечує функціонування всієї економічної системи держави. Важливе місце фінансового ринку можна обґрунтувати тим, що діяльність фінансових інститутів забезпечує перерозподіл фінансових ресурсів та створює сприятливі умови для активізації інвестицій. Слід зауважити, що стабільний розвиток та ефективність функціонування фінансового ринку залежать від добре налагодженої системи державного регулювання всіх його елементів. В Україні дана система потребує суттєвих змін, так як на сьогоднішній день не відповідає ні потребам економіки і суспільства загалом, так і міжнародним підходам. Саме тому система державного регулювання потребує використання дієвих механізмів та інструментів регулювання фінансового ринку з боку держави, для покращення економічної ситуації в країні.

Метою даного дослідження є поглиблення теоретичних і методологічних положень розвитку фінансового ринку у системі державного регулювання та розробка практичних рекомендацій у цьому напрямі.

Важливу роль у нормативному забезпеченні розвитку й регулюванні фінансового ринку відіграють держава та саморегулюючі організації, що в першу чергу здійснюють аналіз законодавчого забезпечення діяльності його учасників. Державне регулювання фінансового ринку це насамперед система певних методів і прийомів, що дозволяють упорядкувати діяльність усіх його учасників і операцій між ними за допомогою встановлення державою певних вимог та правил задля підтримки рівноваги взаємних інтересів усіх учасників [1].

Основною метою державного регулювання фінансового ринку є створення країною:

- умов захисту прав інвесторів та інших учасників фінансового ринку;
- умов для ефективної мобілізації та розміщення вільних фінансових ресурсів на ринку;
- дотримання учасниками ринку вимог актів законодавства;
- контролю за відкритістю та прозорістю ринку;
- недопускання монополізації та сприяння розвитку добросовісної конкуренції на фінансовому ринку.

Законом України «Про фінансові послуги та державне регулювання ринків фінансових послуг» визначено форми державного регулювання фінансового ринку:

- ведення державних реєстрів фінансових установ та ліцензування діяльності з надання фінансових послуг;
- нагляду за діяльністю фінансових установ; застосування уповноваженими державними органами заходів впливу;
- нормативно-правового регулювання діяльності фінансових установ;
- проведення інших заходів з державного регулювання ринків фінансових послуг [2].

Механізм державного регулювання фінансового ринку в Україні сформований на основі секторної моделі. Тобто як і у більшості країн світу функціонує трьохрівнева система:

- банківське регулювання здійснює НБУ;
- на ринку цінних паперів регулятором виступає Національна комісія з цінних паперів та фондового ринку;
- страховий ринок, ринок кредитних спілок та фінансові компанії регулюються через Національну комісію з регулювання фінансових ринків.

Перший регулятор – НБУ – є економічно самостійним та незалежним від уряду. А два інших координуються Кабінетом міністрів України (КМУ) та перебувають на бюджетному фінансуванні. Це негативно відбивається на ефективності державного регулювання фінансової сфери через операційну, інституційну та фінансову несамостійність.

Для України характерна система регулювання фінансового посередництва, що включає органи регулювання та саморегульовані організації, які мають захищати інтереси фінансових посередників та споживачів фінансових послуг. Враховуючи сучасні тенденції на вітчизняному фінансовому ринку та євроінтеграційні процеси в економіці можна зробити висновок, що подальший розвиток і підвищення ефективності функціонування фінансового ринку державного регулювання потребує вдосконалення.

Окрім цього, реформа щодо регулювання та нагляду на фінансовому ринку України повинна здійснюватися за чотирма основними напрямками:

- по-перше, шляхом уніфікації норм і правил державного регулювання на фінансовому ринку з поступовою концентрацією регуляторних функцій в одному державному органі;
- по-друге, відокремлення наглядових функцій від регуляторних та впровадження системи пруденційного нагляду в усіх основних сегментах фінансового ринку;
- по-третє, підвищенням ролі саморегульованих організацій професійних учасників і встановленням їх більш тісного зв'язку регуляторними органами;
- по-четверте, суттєвим поліпшенням фінансування державних регуляторів, у тому числі з ринкових джерел [3].

Отже, регулювання фінансового ринку є обов'язковою складовою системи державного регулювання економіки і в сучасних умовах іншої альтернативи не існує.

Головне завдання державного регулювання фінансового ринку передбачає узгодження інтересів усіх суб'єктів фінансового ринку через встановлення певних обмежень і заборон у їхніх взаємовідносинах через непряме втручання у їхню діяльність. Значна увага приділяється збереженню функціональних органів, які відповідають за конкретні сегменти і галузі фінансового ринку.

Список літератури

1. Бондаренко Є. П., Дмитренко Д. М. Механізми державного регулювання ринку фінансових послуг. *Вісник Української академії банківської справи*. 2010. № 2 (29). С. 41–45. URL: <http://dspace.tneu.edu.ua/bitstream/316497/11823/1/механізм%20державного%20регулювання%20ринку%20фінансових%20послуг.pdf> (дата звернення: 18.04.2020).

2. Про фінансові послуги та державне регулювання ринків фінансових послуг : Закон України від 12.07.2001 № 2664-III // База даних «Законодавство України» / Верховна Рада України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2664-14> (дата звернення: 18.04.2020).

3. Канцір І. А. Державне регулювання фінансової системи України. *Технологічний аудит та резерви виробництва*. 2014. № 2/2 (16). С. 58–64.

УДК 657

Кравцова А. А., студентка

Научный руководитель: Данилкова С. А., к.э.н., доцент

Полесский государственный университет, г. Пинск, Республика Беларусь

ПРОБЛЕМЫ ПРАВОВОГО РЕГУЛИРОВАНИЯ ВНУТРЕННЕГО АУДИТА В РЕСПУБЛИКЕ БЕЛАРУСЬ

Внутренний аудит – действенный инструмент эффективности оценки деятельности организации. Интерес к данному виду аудита обусловлен, прежде всего, тем, что он выступает как признак надёжности деятельности организации.

Тенденция развития внутреннего аудита требует совершенствования правового регулирования в Республике Беларусь. Для чего оценки, разработки государственного регулирования внутреннего аудита, которое должно чётко определять понятие, цели, задачи, независимость внутреннего аудита, автор провёл анализ нормативных правовых актов различных стран, который размещён в таблице 1.